

τοῦ Τάφου εἰς χεῖρας τῶν ἀλλοφύλων, ἀλλ' ἐμέλλε νὰ προσθήσῃ καὶ νέαν ἔτι μεγαλειτέραν ἢ βεβήλωσιν τῆς ἀγίας αὐτοῦ σημαίας ὑπὸ τοῦ Γάλλου τούτου ληστοῦ.

«Δὲν κατακτῶνται εὐκόλως τὰ βασιλεία διὰ τῶν ραδιουργιῶν, καὶ ἡ ὁδὸς τῆς προδοσίας δὲν εἶναι ὁδὸς ἀσφαλείας, ἀλλὰ ἀσχους.

«Ἐπὶ τῆς εἰς Νεάπολιν ἀγούσης, ὁρθοῦται νῦν ὁ Μαμφρέδης, φέρων τὸ ξίφος τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου, προπορεύεται δὲ αὐτοῦ ὁ ἀετός, εἰθισμένος ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν νὰ ἀναπαύεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν ἡττημένων, καὶ τὸν περιστοιχίζουσιν οἱ βαρόνοι, οἵτινες ἀνεκτήσαντο πρῶτον ἀνὰ σπιθαμὴν καὶ εἶτα ἐδωρήσαντο αὐτῷ τὸ βασίλειον.

«Αἱ μάχαι, τὰς ὁποίας θὰ πολεμήσῃς νῦν, Κάρολε, δὲν ὁμοιάζουν πρὸς τὰς ἐν Προβηγκίᾳ... Ἐδῶ δὲν εἶναι ὑποτελεῖς μόνον ὑπεράσπισιν ἔχοντες τὴν ἀθωότητά των... ἐδῶ δὲν εἶναι βαρόνοι, μὴ ἔχοντες ἄλλην προστασίαν πλὴν τῆς τοῦ δικαίου.

«Βεβαίως καὶ ἡμεῖς, ἂν ὑπ' αὐτῶν μόνον ἐπροστατευόμεθα, θὰ ἐκλίναμεν τὸν αὐχένα, ἡττημένοι... διότι εἶσαι ἀήττητος — καὶ οὐδεὶς ἀγνοεῖ τοῦτο, — ὅταν μάχεσαι κατὰ τῆς ἀθωότητος...

«Ἀλλ' ἡμᾶς ἐξασφαλίζουσι κατὰ σοῦ μύριοι Ἀπούλιοι καὶ Γερμανοί, πάντες οἱ Σαρακηνοὶ τῆς Λουκέρας, ἀπειρον πλῆθος τοξοτῶν, ἀπόρθητα τείχη, ἐπικίνδυνα τέλματα, ἀπρόσιτα ὄρη.

«Ἀλλὰ τί ἀναφέρωμεν τέλματα, ὄρη καὶ τείχη;

«Εἴμεθα ἡμεῖς ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ θωρακίζωνται διὰ προμαχώνων;

«Ἐξεφυλίσθημεν ἄρα γε τόσον, ὥστε ἐπιθυμοῦμεν ἄλλα τείχη, πλὴν τῶν ἡμετέρων στηθῶν;

«Πρέπει ἡ γαλλικὴ ἀλαζονία νὰ καυχᾶται ἐπὶ τῇ ἀνεπίστῳ τιμῇ;

«Ἡ δὲ ἰταλικὴ ἀρετὴ νὰ λυπῆται ἐπὶ τῇ ἀήθει αἰσχύρῃ;

«Θλιβόμεθα καὶ σκεπτόμενοι μόνον τὰ πλάσματα ταῦτα τῆς ἀτιμίας.

«Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐμάχοντο ἐν τοῖς ἀνοικτοῖς πεδίοις... ἐν τῷ ἀνοικτῷ πεδίῳ ἄς ἐξέλθωμεν καὶ ἡμεῖς, ὅπως ἐπανορθώσωμεν γενναίως τὸ λάθος τῶν ἀποπλανηθέντων ἀδελφῶν μας.

«Ἄς καταστήσωμεν αὐτῷ πικρὸς τοὺς γλυκεῖς καρπούς τῆς Ἰταλίας, καὶ ἄς τὸν ἐξαναγκάσωμεν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐν κακῇ ὁρᾷ ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς ἰταλικῆς γῆς.

«Τὸ κλίμα ἡμῶν δὲν εἶναι εὐνοϊκόν, καὶ ὁ ἀὴρ εἶναι θανατηφόρος εἰς τὰ κρῖνα τῆς Γαλλίας.

«Ἐδῶ ἐτράφησαν, ἐδῶ ζῶσι καὶ θὰ ζῶσιν αἰώνως ἐν τῇ νίκῃ οἱ αὐτοκρατορικοὶ ἀετοί.

«Ἰσως νῦν ὁ Κάρολος — ὁ βασιλεὺς τοῦ ἡμετέρου βασιλείου! — σκέπτεται, ὑπὸ τοῦ τρόμου καταληφθεὶς, καὶ ἀποφασίζῃ νὰ φύγῃ χωρὶς καὶ νὰ ἰδῇ τὰς χώ-

ρας, τὰς ὁποίας ἐδώρησεν αὐτῷ ὁ ρωμαῖος Ποντίφηξ.

«Ἀλλ' εἶναι ἀργά.

«Δὲν διαβαίνει τις τὰς Ἀλπεὶς ἀτιμωρητί.

«Υἱὸς δυστυχοῦς πατρὸς ὑπῆρξε πᾶς ὅστις ἐτόλμησε νὰ φθεῖρῃ τὸν παράδεισον τῆς αὐτοκρατορίας.

«Χήρα, πρὶν ἢ γίνῃ σύζυγος, ἡ ἐρωμένη ἐκείνου, ὁ ὁποῖος προσέβαλε τὴν κληρονομίαν τῶν διαδόχων τοῦ Κωνσταντίνου.

«Ἐκείθεν τῶν ὁρέων, δὲν θὰ ἰδῶσιν εἰς τὸ ἐξῆς ἢ τὴν κηδεῖαν τῶν ἀφρόνων, οἱ ὁποῖοι ἀνεδέξαντο τὸ τολμηρὸν ἐγχείρημα.

«Ἄς ἔχωσι λοιπὸν τὸ πένθος, ἀφοῦ δὲν εἶχον τὴν σύνεσιν.

«Μετὰ τὸ γεγονός, καὶ οἱ μωροὶ ἀποκτῶσι σύνεσιν... ἀπὸ τοῦδε ὁ νοῦς ἡμῶν, παιδρὸς ἐπὶ τοῖς αἰσίοις οἰωνοῖς, κολακεύομενος ὑπὸ τῆς δόξης τῆς ἐκβάσεως, ἀγάλλεται βλέπων ἡμᾶς ἐν τῷ μέλλοντι σεβαστοὺς διὰ τὴν ἔντιμον πολιάν σας, ἐν ταῖς αἰθούσαις τῶν φρουρίων σας, καὶ τιμωμένους ὑπὸ τῶν ἐγγόνων σας, οἵτινες θὰ σᾶς ἱκετεύωσι νὰ διηγηθῇτε αὐτοῖς τὴν ἱστορίαν τῶν τόσων τροπαίων, τὰ ὁποῖα θὰ βλέπωσιν ἐκεῖ ἀνηρτημένα.

«Τότε σεῖς θὰ βλέπετε αὐτοὺς μειδιῶντες καί, ὥσπερ γινώσκοντες ὅτι θὰ ζῆτε αἰώνως ἐν τῇ μνήμῃ τῶν μεταγενεστέρων, θὰ λέγετε :

«— Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, σμῆνος βαρβάρων ἐπῆλθεν ἐκεῖθεν τῶν ὁρέων, ὅπως δηώσῃ τὰς ὥραιάς ἡμῶν πεδιάδας.

«Δέεσθε, τέκνα μας, ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τῶν ψυχῶν των, διότι καὶ ἐκεῖνοι ἦσαν χριστιανοί.

«Τὰ σώματα αὐτῶν κατέλιπον εἰς τὴν γῆν, εἰς ἡμᾶς δὲ τὰ ὅπλα των, καὶ εἰς τὰ τέκνα των τὰ δάκρυα καὶ τὴν λύπην, ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἐκδικήσωσι τὸν θάνατόν των.

«Κατὰ τοῦτο μόνον ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς, διότι ἔλαβον τὴν δόξαν νὰ ἀποθάνωσιν ὑπὸ τὰ ξίφη μας.»

Οὕτως ἐλάλησεν ὁ Μαμφρέδης πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῶν ταγμάτων του, μετὰ τὴν εἰς Ἁγίον Γερμανὸν ἀφίξίν του.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ἐσίγησε πρὸς στιγμήν. Εἶτα,

— Μή, παρακαλῶ, ἀνωφελῇ [παράπονα, ἐπανελάβε. Πέτρε, ποῖοι εἶνε οἱ σκοποὶ σας; Τί προτίθεσθε νὰ πράξετε; Ὁ γάμος οὗτος εἶναι ἀδύνατος, ὀφείλετε νὰ τὸ ἐννοήσετε! Ἡ ἰδέα ὅτι δύνασθε νὰ συ-

ζευχθῆτε τὴν Λευκὴν, μὲ καθιστᾷ παράφρονα! Καὶ ἐν τούτοις ὁ χρόνος προβαίνει. Ὁ κόμης μοι εἶπε πρὸ ὀλίγου, ὅτι τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα μέλλομεν νὰ ἐγκαταστήσωμεν εἰς Παρίσιους... Πρέπει νὰ θραυσθῇ ὁ δεσμὸς οὗτος! Τὸ πῶς; δὲν ἠξεύρω. Ζητήσατε, εὑρετε μέσον! Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, εἴπατέ μοι μίαν λέξιν, ἐπιτρέπουσάν μου νὰ ἐλπίζω!

Καὶ ἐπειδὴ, κατηφὴς ὢν ὁ Πέτρος, δὲν ἀπεκρίνετο,

— Ἀλλὰ φαντάζεσθε λοιπὸν, ὅτι ὁ γάμος οὗτος εἶναι δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ; ἀνεφώνησε, μὴ δυναμένη νὰ συσχεθῇ.

— Κυρία, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, προσέξατε! εἶπεν ὁ Φροσσάρ λίαν ἀνήσυχος.

— Ἄ! Θεέ μου! ἐστέναξεν ἡ Σάρρα, ἔρχεται ἡ Λευκή...

Ἡ Δεσποινὶς Δεσυνὴ κατήρχετο τὰς βαδμίδας τῆς κλίμακος. Δι' ἐνὸς βλέμματος παρετήρησε τὴν κόμησσαν μεταξὺ τοῦ Σεβεράκ καὶ τοῦ Φροσσάρ.

Εἶχε μαντεύσει τὸν ἀρξάμενον ἀγῶνα.

Μὲ βῆμα ἀποφασιστικὸν κατηυθύνθη πρὸς αὐτούς.

Ἡ Σάρρα, πλήρης ἀνυπομονησίας, εἶδεν αὐτὴν ἐρχομένην ὡς ἐν' ἀφέλῃ τὸν Πέτρον καὶ ἐποίησεν ἐν βῆμα, ὅπως τεθῇ μεταξὺ τῆς νεάνιδος καὶ τοῦ ὄν ἥθελε νὰ τῇ διαφιλονεικήσῃ.

Ὁ Φροσσάρ τότε ὤθησε ζωηρῶς τὸν Σεβεράκ πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεσυνὴ λέγων αὐτῷ :

— Ὑπαγε λοιπὸν εἰς ὑπάντηαν τῆς μνηστῆς σου.

Ἡ Σάρρα, ἀνίσχυρος, ἐθεώρησε τὸν Πέτρον προσερχόμενον τῇ Λευκῇ, ὑποκλιθέντα καὶ ὁμιλήσαντα αὐτῇ, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τι ἔλεγεν. Εἶτα ἐδράξατο, ἀσυνείδητος δι' ὅ,τι ἔπραττε, τοῦ βραχίονος τοῦ Φροσσάρ, ἔσφιγγεν αὐτὸν μετὰ τόσης νευρικής δυνάμεως, ὥστε ἀφῆκε βαθεῖα ἔχνη ἐπὶ τῆς σαρκὸς τοῦ ἀγαθοῦ νέου.

Οὗτος, στωϊκός, δὲν ἐκινήθη. ἄλλ' ἐξήταζε δι' ἀνησυχου βλέμματος τὴν στάσιν τῆς Λευκῆς, καὶ ἠσύχασε μόνον, ὅταν εἶδε τὸν φίλον του προσφέροντα, κατὰ διαταγὴν τοῦ κόμητος, τὸν βραχίονά του τῇ δεσποινίδι καὶ περιπατοῦντα μετ' αὐτῆς. Τότε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κόμησσαν.

Ἡ τάλαινα γυνή, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ κιγκλιδωτοῦ, ἐφαίνετο πολὺ μακρὰν ἀποπλανηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἰδεῶν της.

Οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα.

Μὲ χαμηλωμένας βλεφαρίδας καὶ σπασμωδοῦν στόμα, ἔτεινε τὸ πνεῦμά της εἰς σκοπόν, ὃν κάλλιστα ὑπενόει ὁ Φροσσάρ τὴν διάρρηξιν τοῦ γάμου. Ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἀπευθύνασα τῷ Φροσσάρ βλέμμα πλήρες ἐπιπλήξεων :

— Μνηστὴ μου! ἐπανελάβε. Πιστεύετε λοιπὸν καὶ ὑμεῖς, ὅτι εἶναι ποτὲ δυνατόν τοῦτο;...

— Φεῦ! Πῶς νὰ τὸ κωλύσῃ τις; εἶπεν ὑποκριτικῶς ὁ νεανίας, προσποιούμενος ὅτι διέγνω τὰς ιδέας αὐτῆς. Νὰ ὀπι-

σθοδρομήση τις τόρα, εἶναι ταῦτό νά ὁμολογήσῃ εἰς τὸν κόμητα ὅτι τὸν ἠπάτησαν καὶ ὅτι οἱ φόβοι τοῦ ἦσαν βέσιμοι.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἐπληξε τὰς χεῖρας μετ' ὀργῆς καὶ ἀνεφώνησε :

— Πάντες μοὶ διδότε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν.

— Διότι δυστυχῶς δὲν δύναται τις νά δώσῃ ἄλλην. Ἐποεπε κατ' ἀρχὰς νά διευκρινήσωμεν τὴν θέσιν μας, καὶ ὑπὸ ἡμέτερον εὐτυχίᾳ ὅτι ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ προσνήχθη μετὰ τόσης ἀξιοθαυμάστου αὐταπαρνήσεως.

Γέλως οἴκτου διήλθε διὰ τῶν χειλέων τῆς Σάρρας. Ἐνόμισεν ὅτι ὁ Φροσσάρ ἡγνώνει τὸν πρὸς τὸν Πέτρον ἔρωτα τῆς Λευκῆς.

Δὲν ἠθέλησε λοιπὸν νά τὸν ἀποκαλύψῃ αὐτῷ, φοβούμενη μὴ προστεθῇ καὶ οὗτος πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀντεραστρίας της. Ἀλλ' ἀσχάλλουσα, ὡς ἐκ τῶν προσκομμάτων ἄτινα ἀπῆντα, ὁσάκις ἡγωνίζετο νά ὑπερπηδῇ ταῦτα,

— Ὅπως ποτ' ἂν ᾔ, ὁ γάμος οὗτος δὲν θὰ γείνη εἶπε. Οὐδέποτε θέλω στέρξῃ. Ὁ Πέτρος θὰ τὸν διαρρήξῃ, μετὰ τῆς ἀνευ τῆς βοήθειάς μου. Ἄν δὲ μὲ προδώσῃ, οὐαὶ αὐτῷ!

Φλόγες ἐξήρχοντο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της, διὰ τῶν ὀξέων ὀδόντων ἐδίξε τὰ χεῖλη της καὶ κατέλιπε τὸν Φροσσάρ περὶτρομον.

— Sapristi, ὑπάρχει θηριωδὲς τι εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην, εἶπεν ἐν αὐτῷ, μοὶ ἔρριψαν ἐν βλέμμα πάνθηρος. Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ Σεβεράκ, δὲν θὰ ἦσθαι νόμιμη ἐμαυτὸν ἀσφαλῇ. Ἐν στιγμῇ παρφορᾶς αὕτη εἶναι ἱκανὴ τὸ πᾶν νά πράξῃ. Πρέπει νά ἐρωτήσω τὸν Πέτρον ἂν αὕτη ἔχει ἐπιστολὰς του.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Λευκὴ ἐρεϊδόμενοι εἰς τὸν βραχίονα ἀλλήλων ἐβαδίζον κατ' ἀρχὰς ἐν σιγῇ.

Στενοχωρία ἐπέβη αὐτοῦς. Ἡ χεὶρ τῆς νεάνιδος μόλις ἤπτετο τῆς περιχειρίδος τοῦ νεανίου.

Ἐνστικτικῶς ἀπεμακρύνθησαν τῶν φίλων των, ἵνα μὴ καταδειξῶσι τὴν ἀμοιβαίαν ψυχικὴν ὀδύνην των.

Βεβαίως βλέπων τις αὐτοὺς δὲν θὰ ἐλεγε : Ἰδοὺ ἐράσμιος ἐρωμένος, ἀλλὰ μᾶλλον ἰδοὺ ἐν ἀδιάφορον ζευγος.

Καὶ ὁμως ἡγαπῶντο δι' ὅλης τῆς καρδίας των. Μόνοι, διὰ πρώτην φοράν, ἐλευθέρως δυνάμενοι νά ὁμιλήσωσιν ἔχοντες τρυφεροὺς λόγους ἀνὰ τὰ χεῖλη, ἐσίγων δειλοὶ καὶ οἰονεὶ αἰδήμονες.

Ἡ ἀνάμνησις τῆς Σάρρας ἐδίωκεν αὐτοὺς ἐν τῇ μοναξίᾳ των καί, μεταξὺ αὐτῶν, τὸ σφάλμα ἔσκαπτεν ἀβυσσον. Ἐβαδίζον μὴ θεωροῦντες, ποῦ ἐπορεύοντο, ἀκούοντες τῆς καρδίας των ἐπανισταμένας κατὰ τῆς αὐστηρότητος τῆς συνειδήσεως αὐτῶν.

Αἱ τί! ἐπειδὴ γυνὴ τις διήλθεν ἐν τῷ βίῳ τοῦ Σεβεράκ, κατεδικάσθησαν νά θυσιάσωσιν ὁλόκληρον μέλλον εὐδαιμονίας!

Αἱ ἐλπίδες των κρύφα ἀναπτυχθεῖσαι ἐμέλλον νά πραγματοποιηθῶσιν.

Ἡ Λευκὴ ἔστη αἰφνης, συνελθοῦσα εἰς αὐτήν. Πρὸ αὐτῆς ἐξετείνετο ἡ μεγάλη ὁδὸς κεκαλυμμένη ὑπὸ κονιορτοῦ.

Εἶχον φθάσῃ ὑπὸ τὴν αἵμασίαν, ἐν ᾗ θέσει τὸ παρελθὸν ἔτος, ἡ Λευκὴ λίαν πρῶτ' ἐλθοῦσα ἀπεχειρέτισε τὸ ὕστατον τὸν Πέτρον. Ἐθεώρησαν ἀλλήλους, καὶ ἐδάκρυσαν.

— Ἐδῶ ἀπεχειρετίσθημεν τότε! ὑπετονόρυσεν ὁ Πέτρος.

— Ναί, εἶπε. Καὶ ἤδη...

Ἡ Λευκὴ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, ἐθεώρησε σκυθρωπῶς τὸν Σεβεράκ. Λυγμός, δὲν δὲν ἠδυνήθη νά κρατήσῃ, ἀνῆλθεν εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς, καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τινος μαρμαρίνου ἐδράνου.

— Λευκὴ, ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος, ταραχθεὶς ἐκ τῆς θέας τῆς θλιβεράς ταύτης καταστάσεως τῆς νεάνιδος, ἀπωθήσαστέ μοι, καταράσθητέ μου, πρᾶξατέ μοι, ὅ, τι θέλετε, εἰμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας, καὶ ἔσται ἀνελπίστος χαρὰ δ' ἐμὲ νά ὑποφέρω, χάριν ὑμῶν... ἀλλὰ μὴ μὲ μέμφησθε ἀδίκως!... Ὑπὸ ἡμῶν, καί, ἀγνώμων πρὸς ἄλλους, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπιστος πρὸς ὑμᾶς.

— Ὡ! ὄχι! ὄχι! οὐδέποτε προέδωκα ὑμᾶς, διετελέσα ἄειποτε πιστὸς εἰς τὸ αἶσθημα, ὅπερ μοὶ ἐπεπιστεύθητε. Ἀπ' ἡμέρας ἡράσθην ὑμῶν, τὸ πᾶν ἐτελείωσα. Δὲν ἔσχετε ἀντεραστρίαν εἰς τὴν καρδίαν μου, ἔζων μόνον δι' ὑμᾶς, ἐφρικίαν ἐπὶ τῷ ἐγκλήματί μου, ἤθελον νά τιμωρήσω ἐμαυτὸν διὰ τοῦ θανάτου, διότι ἡθιανόμην τόσον ἀνάξιον ἐμαυτόν, ὥστε δὲν ἐτόλμων, οὔτε κατ' ἰδέαν, νά ὑψωθῶ μέχρ' ὑμῶν. Ὡ! σὰς ἐλάτρευσα μακρόθεν, ὡς ἁγίαν, ἐπεθύμησα νά ἐρριπτόμην πρὸ ὑμῶν, ποίας δὲ κρυφίας βασάνους ὑπέστην, οὐδέποτε θέλετε μάθῃ.

Τρέμων, σχεδὸν γονυπετής, ὡς ἱκέτης, ὁ Πέτρος ὠμίλει μετὰ περιπαθεστάτης ζήσεως.

Τὸ σκυθρωπὸν πρόσωπόν του εἶχε φωτισθῇ, ἀπῆστραπτεν ἐκ πάθους.

Ἡ Λευκὴ ἐξέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς αὐτόν, ἵνα τῷ ἐπιβάλλῃ σιγὴν, ἀλλ' ὁ νέος ἐσίγα πρὸ πολλοῦ, καὶ αἱ ὁμολογίαι, ἐξ ὧν ἡ καρδία του ἦτο πλήρης, ἐξεχειλίζον, χωρὶς νά δύναται νά τὰς κρατήσῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

M. ΚΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΛΗΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ κόσμος γυρίζει...

Ἐπέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἱστορίας ταύτης, τὴν ὁποίαν αἱ γλυκεῖαι ἡμέραι τῶν Χριστουγέννων μοῦ ἔφερον εἰς τὸν νοῦν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκοιμᾶτο τόσον βαθέως, ὅσον κοιμοῦνται

τόρα τὰ σεβαστότερα αὐτῆς πρόσωπα παρὰ τὴν ρίζαν ὑψηλῆς πλατάνου, ὑπὸ τὸ βάρος ἀπλοῦ σταυροῦ, εἰς τὸ ἐρημικὸν ἐξωκλήσιον τῆς οἰκογενείας μας, ἐκεῖ πέραν, εἰς τὴν Ρούμελην.

Ἡμην παιδίον. Ὁ ἀδελφός μου καὶ ἡ ἀδελφή μου δὲν ἦσαν πολὺ μεγαλῆτεροί μου.

Ἐφιλοξενούμεθα πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἐπαυλιν τοῦ μακαρίτου θεοῦ μας, συζῶντος οὐχὶ μακρὰν ἐπαρχιακῆς πόλεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡτένισα πρῶτην φοράν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, μετὰ τῆς γηραιᾶς ἀδελφῆς του — τῆς ἀγαπημένης Βάβως — ἀπομεμονωμένος τοῦ κόσμου, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους οὔτε τόρα ἀκόμη δύναμαι νά ἐξηγήσω, ἂν καὶ πολλοὶ τὸν ἀπεκάλουν ἰδιότροπον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἡμποδίζειν ὅλως διόλου, ἀπὸ τοῦ νά ᾔνῃ ὁ καλλίτερος φίλος, εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸν ἐγνώρισαν.

**

Ἐξημέρωναν Χριστούγεννα. Ἐξῶ ἔπεφτε ἀπὸ βραδὺς τὸ χιόνι μὲ τ' ἀσκή, καὶ ὁ ἀνεμος ἐβογκοῦσε ὅλην τὴν νύχτα εἰς τὴν χαμηλὴν στέγην τῆς ἐπαύλεως.

Οἱ ἀπομεμακρυσμένοι ἤχοι τῶν κωδῶνων τῆς πολίχνης, μόλις ἐφθάνον μέχρις ἡμῶν, ὅτε ἀφυπνίσθημεν ἐκ τῆς θερμῆς στρωμνῆς μας.

Ὁ μπάρμπα ἐκάθητο ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τῆς γωνίας, καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο ἡ Βάβω. Εἶχαν ζυπνίσει πρὸ πολλοῦ, καὶ ἐθερμαίνοντο πρὸ τῆς ἐστίας, ὁ μπάρμπα καπνίζων πάντοτε τὸ μακρὺ του τσιμποῦκι, καὶ ἡ Βάβω ἀνοιγοκλείουσα κατὰ διαλείμματα τὴν ἀργυρὰν τῆς ταμπακέραν, ἵνα ροφήσῃ ὀλίγον ταμπάκου.

Ἡ ἀφύπνισίς μας ἐξεδηλώθη διὰ ζωηρῶν κραυγῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ Ἀγγέλω, ἡ ψυχοκὸρη τῆς Βάβως, προσέδραμε πάραυτα νά μᾶς ἐνδύσῃ, προβλέπουσα λίαν συνήθεις σκηναὶς ταραχῶν, ἀλλ' ἀτυχῶς εἶχομεν ἀναπηδήσει τῆς κλίνης ἡμίγυμοι, καὶ ἐτρέχομεν ἐν μεγάλῃ ζωρότητι ἀνὰ πάσας τὰς γωνίας τοῦ εὐρυχώρου δωματίου, ἐξαφανιζόμενοι ἄλλοτε μὲν ὑπὸ τὴν κλίνην, ἄλλοτε δὲ εἰσερχόμενοι ἐντὸς μεγάλου δουλαπίου, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχον ἀποταμιευθεὶ διάφορα εἶδη ἀπεξηραμένων καρπῶν, πρὸς μεγίστην ἀπελπισίαν τῆς δυσκινήτου Ἀγγέλω, ἥτις ἔτρεχεν ἀσθμαίνουσα πρὸς ἀναζήτησίν μας, μ' ἕνα πανταλόνι, μ' ἕνα ὑπόδημα ἀνὰ χεῖρας.

Δὲν ἠργήσαμεν νά καθίσωμεν τέλος πρὸ τῆς σπινθηροβόλου ἐστίας, ἀποδεχόμενοι εὐχαρίστως γλυκεῖας γεροντικὰς θωπείας, συνοδευόμενας μετὰ οὐχὶ εὐκαταφρονήτων τεμαχίων λουκουμίου, ἐνῶ τὸ μπρίκι διὰ τὸν καφὲ ἤρριζε νά ψάλλῃ τὸ γλυκὺ μουρμούρισμά του.

Ἐπειδὴ ὁ καιρὸς μᾶς εἶχεν ἀποκλείσει, καὶ ἦτο ἀδύνατον νά ἐκκλησιασθῶμεν κατὰ τὴν ἐπίσημον τῆς ἡμέρας ἐκείνης λειτουργίαν, ἡ Βάβω, μὴ λησμονοῦσα τὰ χριστιανικά της καθήκοντα, μᾶς ἔφερεν